

Lieve ik

Petra Kruijt

Creatief **genie** + zakelijk **brein** =
gegarandeerd **succes**?

Romantisch, charmant en vol humor

LIEVE IK

Van deze auteur zijn eerder verschenen:

Gemma & partners
Twifels over België

Lees van uitgeverij Zomer & Keuning
ook de chicklitromans van

Iris Boter

Mariëlle Bovenkamp

Marijke van den Elsen

Jolanda Hazelhoff

Gillian King

Els Ruiters

Rianne Verwoert

of check www.nederlandsechicklit.nl voor de nieuwste titels!

Petra Kruijt

Lieve ik

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 627 2
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Getty Images / amana images RF
© 2011 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

www.nederlandsechicklit.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Polly weegt de nieuwe Italiaanse Vogue in haar hand en vraagt zich af of ze hem wel of niet moet kopen. Het is de mooiste van alle Vogues die in de wereld gemaakt worden, zelfs de mooiste van alle modebladen ter wereld, bedenkt ze. En dan: maar ik kan er niets van lezen. Gevolgd door: de artikelen interesseren me überhaupt niet, het gaat om de fotografie. Waarna haar ogen naar het prijsstickertje gaan – buitenlandse bladen hebben een apart prijsstickertje omdat de streepjescodeprijs helaas alleen in het land van herkomst geldt – en ze de prijs ziet die ze allang kent. Ze gaat uiteindelijk elke maand overstag en deze maand hoeft niet anders te zijn.

Behalve dat ze deze maand een week werkloos is geweest tussen twee banen in. Eerst was er de kaasfabriek, waar ze ontslagen werd omdat ze pakjes voorgesneden oude kaas en komijnkaas meesmokkelde, en nu is er de kantorenpendenschoonmaak, waaraan ze net begonnen is en waar echt niks te jatten valt, zo streng is de controle. Ze mist dus een week salaris en ze moet sowieso al ruim een uur werken om deze Vogue te betalen.

Ze zet het blad terug in het schap.

En dan pakt ze er een andere uit, een waarin ze niet heeft gebladerd, een die nog helemaal knisperig en vers is. Dat exemplaar rekent ze af, laat ze in een tasje stoppen en neemt ze mee naar huis. Ze heeft het verdiend. Waaraan, dat weet ze niet. Ze denkt er verder ook niet over na. In het nu leven is Polly's specialiteit en daar is ze, gezien het aantal zelfhulpboeken dat over

dit thema in de boekhandel staat, met recht heel trots op.

Maar makkelijk is het momenteel niet. Haar thuis, haar geliefde flatje waar ze met de Vogue, een halvelitermok thee en een pak appelkoeken van zestig cent op de bank kruipt, gaat binnenkort tegen de vlakke. Het is moeilijk te bevatten, maar het is waar. En het hangt als een sloophamer boven haar hoofd. Deze omgeving – de muur met het bloemetjesbehang dat de vorige bewoonster heeft laten zitten, de lekkende keukenkraan waar ze een spons omheen heeft gebonden, het raam waardoorheen ze uitkijkt op een grasveld en de volgende flat – zal verdwijnen.

Zij gaat niet weg, de flat gaat weg. Nu zit ze hier nog redelijk relaxt met een stuk van alweer de tweede appelkoek in haar mond. Als ze hier over een halfjaar terug zou komen, zou er niets meer zijn. Helemaal niets.

Ze wist het van tevoren. Het kon ook niet anders. Antikraak is antikraak en antikraak is niet voor eeuwig. Toch heeft ze hier tweeënhalf jaar op haar gemak kunnen wonen voor het definitieve bericht kwam: je moet eruit. En je krijgt geen punten waarmee je een ander huis uit het riant aanbod goedkope woningstichtingwoningen kunt uitzoeken, zoals bijna al je burens wel krijgen, iets waar ze ook niet over kunnen ophouden als ze elkaar tegenkomen in de hal. Polly probeert zichzelf af te sluiten voor die leuke gesprekjes. Ze is de afgelopen maanden alert geworden op steekwoorden als ‘eengezinswoning’, ‘punten’, ‘uitkiezen’, ‘mooie buurt’ en nog een hele rits jaloersmakende dingen die in deze burengesprekken steeds vaker voorbijkomen. Het liefst zou ze met haar handen over haar oren en heel hard ‘tralalalalala’ roepend door het trappenhuis lopen.

Soms wordt ze echter ook direct aangesproken met vragen over haar nieuwe huis. Toen ze net in het appartement trok, was ze de eerste antikraker die in de flat kwam. De andere bewoners waren nog niet eens op de hoogte gebracht van de sloopplannen. Vandaar dat ze allemaal dachten dat zij ook op de normale manier binnen was gekomen en dat zij ook een gunstige vertrekregeling kreeg. En omdat Polly in het begin haar mond had gehouden over het feit dat hun flat tegen de vlakke ging, kon ze niet anders dan meepraten. Ze beweert tegenwoordig dat ze haar zinnen heeft gezet op een appartement in het centrum of

ergens daar in de buurt. Vaag, maar het voldoet. En dan kapt ze het gesprek af met een smoes en een glimlach.

Een appartement in het centrum. Als het niet over haar ging, zou ze het grappig vinden. Dat is veel te duur als je geen punten hebt. Een andere oplossing heeft ze vooralsnog ook niet gevonden. Haar ouders hebben al aangeboden dat ze tijdelijk weer bij hen mag intrekken terwijl ze naar een eigen plekje zoekt, maar hun aanbod kent een aantal vervelende haken en ogen, waarvan de belangrijkste is dat ze op Texel wonen. Na haar vaders pensioen zijn ze daarheen verhuisd om dingen te doen waar ze anders nooit tijd voor hadden. Tuinieren, wandelen, koken, schilderen, fietsen; de standaarddingen die gepensioneerde mensen doen. Polly heeft niet het gevoel dat ze daar al aan toe is.

‘Ik heb meer baat bij geld,’ zei Polly voorzichtig nadat haar moeder het aanbod had gedaan.

‘Je weet wat je vader daarover zegt.’

Ja, dat weet ze. Haar vader heeft haar vierentwintig jaar voorzien van geld en toen ze na die periode nog steeds geen diploma had, vond hij het genoeg. Ze moest maar eens op eigen benen leren staan. Nu hinkt ze al vier jaar van het ene been op het andere, en momenteel lijkt het erop dat geen van beide haar kan dragen.

Gelukkig is er Vogue. Ze bladert door het blad en verliest zichzelf in de prachtige modereportages. Als een van haar ontwerpen toch eens op de pagina’s van een modeblad zou mogen prijken. Dat zou haar zo gelukkig maken. Eén keer maar, dan is ze al blij. Zo veeleisend is ze helemaal niet.

Ze legt het tijdschrift opzij en pakt haar schetsboek van de salontafel, want ze heeft een haarscherp ontwerp in haar hoofd. Jaren oefening hebben ervoor gezorgd dat ze het nagenoeg exact zo kan overbrengen op papier. Als ze niks beters te doen heeft, tekent ze haar schetsboeken vol met modellen – een soort paspoppen op papier – en als ze inspiratie heeft, kleedt ze die aan. Zoals nu met een rok. Meteen met kleurpotloden, dan is het precies zoals ze het wil. De plooien, de geborduurde details.

Bladeren in modetijdschriften inspireert haar altijd. Als ze toch eens de middelen had om haar kleding te maken zoals ze die voor zich ziet. Eén keer heeft ze het gedaan. Ze was zo trots

op haar ontwerp dat ze het niet kon laten. Met de juiste stoffen en een gehuurde machine kwam de jurk tot leven. Die jurk, wit en strak met een laag uitgesneden rug en schuin op de rok een zwart-witstiksel dat vrijelijk Grace Kelly voorstelt, staat haar geweldig. Alleen durft ze hem nooit te dragen. Veel te bang dat hij beschadigd raakt door zoiets stoms als een glas wijn of iets waarachter ze blijft haken. De jurk hangt veilig in haar kast en als ze ernaar kijkt, weet ze weer waar ze het voor doet. Waarom ze zich uitslooft om andermans bureaus vrij te maken van kof-fiekringen.

Omdat ze modeontwerpster is.

Ze kijkt tevreden naar haar schets en legt het boek naast zich neer. Tijd om een muzikje op te zetten. Ze zet haar laptop aan, speurt door de albumlijsten en zet Sophie Ellis Bextor aan. Meezingend pakt ze haar poststapel, die ze eerder ongezien op tafel heeft gegooid, en gaat er achteloos doorheen. Het is altijd hetzelfde. Rekeningen. Reclame. Rotzooi. De r is in de post.

Dan komt ze bij een envelop die haar aandacht trekt. Een bruine envelop, geadresseerd in het handschrift van haar moeder. Op zich is dit niets vreemds: als ze post van haar ouders krijgt, is het altijd in die degelijke, bruine enveloppen. Die koopt haar vader in bulk als hij op het vasteland is en ze zijn een echt handelsmerk, want Polly kent niemand anders die ze gebruikt. Het verwonderlijke is dat ze geen aanleiding ziet voor een brief. Ze is niet jarig en de feestdagen zijn ver weg.

Polly scheurt de envelop open en schudt de inhoud eruit. Weer een envelop. Deze is geadresseerd aan haarzelf, maar met het adres op Texel. Zouden haar ouders een rare grap uithalen of zo? Alvast laten zien hoe het zal zijn als ze straks noodgedwongen op dat stomme eiland woont waar alleen in de zomer iets te beleven valt? Ze kent haar ouders niet als lolbroeken.

Ook deze envelop haalt ze open. En verdomd als het niet waar is: er zit weer een envelop in. Net als ze begint te denken dat haar ouders doordraaien of dat het anders zijzelf is die ze niet meer allemaal op een rijtje heeft, ziet ze de adressering van deze derde envelop.

Polly Plum. Zwolle. Haar eigen handschrift.

Ze herinnert het zich weer. In vijf havo kreeg ze tijdens een les Nederlands, als welkome afwisseling tussen alle examentraai-

ningen, de opdracht om een brief te schrijven aan zichzelf over tien jaar. De leraar deelde briefpapier uit en enveloppen die ze aan zichzelf mochten adresseren. Het was niet eens echt een opdracht: ze mocht de brief ongelezen in de envelop stoppen en die dichtlikken. Het enige wat de leraar ermee zou doen, was de stapel brieven tien jaar in een kast laten liggen en ze daarna allemaal versturen.

Tien jaar alweer. Het verbaast haar hoeveel herinneringen er meteen naar boven komen aan die tijd. Toen was ze dik bevriend met Hanneke. Ze deden alles samen. Ook deze brieven schreven ze samen. ‘Laat eens lezen wat jij hebt’ – dat zei ze toen ze nog geen letter op papier had tegen haar vriendin, die al een paar regels had volgeschreven. Meteen tekende Hanneke een hartje in de linkerbovenhoek van Polly’s velletje.

De dikke envelop lijkt naar haar te knipogen. Er zit niet alleen een brief in; ze stopten er ook kleine herinneringen bij. Sticker-tjes. Pagina’s uit hun agenda. Tekeningen. Ze hadden er een vol lesuur voor en de envelop mocht zo vol als ze wilden. De precieze inhoud weet Polly niet meer. Daarvoor moet ze de envelop openmaken, maar ze aarzelt. Het voelt als een soort heilig-schennis om dat te doen. Voor een poststuk is tien jaar zo goed als antiek.

Maar ze kan hem ook niet dicht laten zitten. Ze pakt een nagelschaartje uit de badkamer en haalt de bovenrand voorzichtig open met het vijlgedeelte. Dan haalt ze het in vieren gevouwen velletje eruit en vouwt het open. Haar oog valt meteen op het hartje linksboven. Hannekes roze gelpen. Hanneke had een etui vol met die dingen, en met nog veel meer zoi. Kwam goed van pas aangezien Polly nooit een pen bij zich had. Alleen een afgekloven potloodje waarmee ze schetsen maakte als haar gedachten afdwaalden tijdens de lessen geschiedenis en wiskunde. Ze leende (jatte) haar pennen steevast van Hanneke. Die dag was het een paarsschrijvende pen geweest.

Ze neemt de brief mee naar de bank en leest.

Lieve ik,

Als je dit leest, ben je achtentwintig jaar. Ik kan me er niets bij voorstellen. Ook niet bij hoe dit nu voor jou moet zijn. Ben je verrast? Weet

je nog dat je dit schreef? Heb je wel tijd om je eigen brief te lezen? Misschien heb je zo'n druk en spannend leven dat deze envelop met air mail naar je verblijfplaats in het buitenland (Milaan, Parijs, New York?) is gestuurd en ben je teleurgesteld dat het niet belangrijker is dan een berichtje van jezelf.

Je achttienjarige ik is een meisje vol dromen. Dat weet je vast nog wel. Je gaat na de zomer naar de modevakschool om ontwerper te worden. Tenminste, als je wordt toegelaten. Anders ga je iets anders doen. Jij weet nu al wat het is geworden. Hé, ik ben ineens jaloers op jou, terwijl jij mij bent. Dit is raar.

Heb je nog contact met Hanneke? Ze zit nu naast me en heeft haar brief al af. Is het ervan gekomen om samen een kledingwinkel te openen, zoals we nu stiekem plannen voor wanneer we onze studies allebei afgerond hebben? Die winkel waarin jullie alleen de kleding verkopen die je zelf mooi vindt? Ik hoop het zo. Het lijkt me te gek om een modezaak te hebben. Vooral als ik mijn eigen ontwerpen kan verkopen. Ik zou het zo enorm te gek vinden als jij dit nu leest en denkt: lieve kleine Polly, ik ben zoveel meer dan jij toen kon vermoeden!

Maar ik vind je ook leuk als je dat niet bent, hoor.

Ik heb vanmorgen tijdens biologie nog een broek getekend. Wacht, ik scheur het ontwerp uit en stuur het ook naar je toe. Wie weet is werk van de enige echte Polly Plum uit deze beginperiode over tien jaar wel goud waard.

En hoe gaat het met de liefde? Heb je een man, misschien al kinderen? Haha, ik krijg ineens een beeld van mezelf met een ronde, zwangere buik. Snel weer wegdrücken. Daar ben ik nog niet aan toe. Aan een leuke man natuurlijk wel, dus ik hoop dat je die aan de haak hebt geslagen.

Wat er ook met je gebeurd is, lieve ik, ik hoop dat je gelukkig bent.

xxx,

Polly

Ze staart naar de brief en vraagt zich af wat er in tien jaar met haar is gebeurd. Haar achttienjarige ik is een meisje vol dromen. Haar achtentwintigjarige ik is nog steeds een meisje vol dromen. Ze heeft de modevakschool niet afgemaakt vanwege een ernstig disciplinegebrek, ze is geen modeontwerper maar maakt net als

tien jaar geleden alleen schetsen, ze heeft geen kledingwinkel geopend met Hanneke maar is schoonmaakster, ze heeft geen man en al helemaal geen kinderen.

Is ze gelukkig? Op het moment niet echt, maar dat komt door die stomme sloopplannen. En omdat haar baantje gewoon klote is. Maar verder heeft ze het best goed voor elkaar.

Echt.

Polly haalt de rest van de envelop leeg en kijkt met vochtige ogen naar de schets die ze er tien jaar terug in stopte. Hij is niet zo goed als wat ze nu maakt, maar zeker ook niet slecht. Er zit potentie in. Al tien jaar lang is ze een belofte. Of liever: een mogelijkheid. Als ze maar wist hoe ze die moest benutten.

*

Hanneke legt de telefoon neer en schrijft een memo voor Bernard, haar baas. Het geeltje plakt ze op een stapel dossiers, die ze op zijn bureau legt. Bernard is naar een bespreking buiten de deur en dit was al het werk dat ze vandaag te doen had.

Het is vier uur. Hanneke spreidt haar werk zo gladjes als ze kan uit over de dagen, maar dan nog zit ze tussen vier en vijf uur meestal duimendraaiend te wachten tot er iets gebeurt. Ze kijkt naar de telefoon alsof haar priemende ogen hem kunnen dwingen over te gaan. Het helpt niet.

Dan gaat ze maar een kop thee zetten. Koffie mag ze niet meer, heeft ze met zichzelf afgesproken, want daar krijgt ze een paar uur later koppijn van, ook al smaakt het op het moment zelf altijd zo lekker.

Ze loopt langs de kamer van haar collega's, de laag medewerkers tussen Bernard en haarzelf: de mensen die op dit accountantskantoor het echte werk doen. 'Jullie nog wat te drinken?' vraagt ze met haar hoofd om de hoek van de grootste ruimte van het kantoor. Er zitten alleen mannen, zes in totaal, en daardoor heerst er vanzelf een relaxed sfeertje. Mannen hoeven elkaar niet zo nodig de tent uit te concurreren. Die ouwehoeren gewoon de hele dag en het maakt ze niks uit. Promotie zit er binnen dit bedrijf toch niet in, want iedereen doet hetzelfde, op Bernard en Hanneke na.

Hanneke vindt het prettig dat al haar collega's mannen zijn.

‘Ah, onze koffiedame,’ zegt Noud.

Nou ja, meestal dan.

‘Neem voor ons maar een kannetje mee,’ zegt hij. ‘En die moorkoppen die in de koelkast staan.’

Koffiezetten is niet de taak van de secretaresse, maar ze vindt het een fijn klusje. Zes schepjes, lekker laten pruttelen en onder-tussen in de keuken van het bedrijf de Stentor doornemen. Voor zichzelf maakt ze een kop bosvruchtenthee. Als de koffie klaar is, giet ze die over in een kan en haalt ze de doos moorkoppen uit de koelkast. Noud weet precies wat er allemaal voor lekkers in huis is omdat hij het meeste zelf koopt.

‘Neem er zelf ook een,’ zegt Noud als hij een moorkop uit de doos pakt. ‘Vinden we gezellig. En je kunt het gebruiken.’

‘Helemaal niet.’ Maar ze blijft wel bij de mannen zitten. In haar kantoortje, het veel te kleine voorportaal van het fort waar Bernard huist, is niks te doen. Hier bij de mannen gaat het laatste uur van de dag veel sneller voorbij dan in haar eentje achter een bureau, wachtend tot de telefoon rinkelt. Ze gaat op een bij-geschoven bureaustoel zitten en blaast in haar thee. ‘En jij trou-wens ook niet.’

De grap komt laat. Iets te laat, vindt ze, want ze wachtte omdat ze twijfelde of ze hem wel kon maken. Maar het effect is er niet minder om. Noud lacht om het hardst, zijn buik schudt ervan op en neer. ‘Ik houd nu eenmaal van het goede leven.’

‘Ja,’ valt Hendrik hem bij, ‘in een bedompt kantoor, dat je deelt met vijf andere mannen, de hele dag andermans admi-nistratie doen. Dat is wat de ware bourgondiër het liefst doet.’

‘Ik ga anders wel van de zomer drie weken naar Frankrijk, vriend,’ zegt Noud, nu niet meer zo lacherig. ‘Zonder kinderen.’

De telefoon gaat en Hendrik neemt snel op om niet op Nouds opmerking te hoeven reageren. Hij luistert een paar seconden en houdt zijn hand dan over het spreekgedeelte terwijl hij tegen Hanneke zegt: ‘Het is voor jou.’ Dat verbaast haar niets, want alle telefoontjes voor Bernard gaan naar haar. Maar dan voegt hij eraan toe: ‘Je moeder.’

Aargh. Net terug van vakantie en ze kan al geen uur wachten met haar vakantieverhalen. Haar moeder denkt dat het volko-men geaccepteerd is om je dochter op het werk te bellen en hoe vaak Hanneke ook zegt van niet, ze blijft het doen. ‘Ik neem ’m

wel in mijn kantoor.’

Ze pakt de telefoon van Hendrik over, schakelt handig door naar haar eigen toestel en spurt daarheen om het op te nemen. ‘Met Hanneke.’

‘Lieverd, ik kom net terug van vakantie en...’

‘Mam.’

‘Wat is er?’

‘Dat weet je best.’

‘Ja ja. Maar dit is echt belangrijk en ik houd het kort. Er ligt hier namelijk een envelop voor jou. Nou gebeurde dat vroeger nog weleens, maar je woont hier al zeven jaar niet meer, dus ik dacht: dat moet iets bijzonders zijn. En aangezien je bijna klaar bent, kun je hem zo direct komen ophalen. Mag je meteen ook mee-eten. Dan vertel ik je tijdens het eten alles over mijn vakantie. Oké?’

‘Oké,’ zegt ze, hoewel ze niets bijzonders verwacht. De envelop is waarschijnlijk afkomstig van een of andere instelling die jaren geleden haar adresgegevens heeft gekregen, toen ze nog zo stom was om die lukraak overal achter te laten, en nu weer eens wil peilen of ze lid wil worden of wil doneren of iets dergelijks. Haar moeder heeft hiermee gewoon het perfecte excuus om haar uit te nodigen. En ach, zo erg is het niet om daar langs te gaan. Die vakantie verhalen moet ze hoe dan ook een keer aanhoren. ‘Ik ben er over drie kwartier.’

Ze zet haar fiets in de betegelde voortuin van haar moeder, die als ze dat ziet direct naar de voordeur sprint. Hanneke geeft haar als begroeting drie kussen. ‘Zo, wat ben je bruin geworden!’

‘Ongelooflijk hè,’ zegt Rita stralend. ‘Het was heerlijk weer. Maar kom binnen, dan laat ik je die envelop zien. Zo mysterieus. Ik heb meteen alles laten liggen. De wasmachine staat nog niet eens aan. Moet je nagaan.’

Hanneke volgt haar moeder naar de woonkamer, waar de envelop prominent op de salontafel ligt. De andere post ligt reeds in de papierbak, zit in een mapje of ligt op een stapel om er iets mee te doen, weet Hanneke. Haar moeder is een opgevoerd type.

‘Wat gek, hè,’ zegt Rita, glurend naar de envelop.

‘Dat valt mee. Ik denk dat ik wel weet van wie dit is.’

‘O?’

‘Kijk eens goed naar dit handschrift.’

‘Ik herken het niet.’

‘Dat is van mij, mam! Zo schrijf ik. Ik heb deze brief geschreven. Aan mezelf.’

‘Waarom zou je dat nou weer doen?’ Rita kijkt haar dochter aan alsof die een enkeltje gekkenhuis nodig heeft.

‘Het was een opdracht op de middelbare school. In vijf havo.’

‘Aha,’ zegt ze, maar ze kijkt niet-begrijpend.

Hanneke haalt haar schouders op en schuift de envelop aan de kant. ‘Vertel eens over je vakantie.’

‘Ja, natuurlijk. Dadelijk, tijdens het eten. Nadat jij die brief hebt opengemaakt. Ik ben veel te nieuwsgierig.’

Dat is nu juist het probleem, denkt Hanneke geërgerd. Ze weet namelijk de strekking van wat ze aan zichzelf schreef en als haar moeder dat leest, wordt het vandaag niet gezellig meer. Dan wordt het een tranendal. Van twee kanten trouwens, want het is voor Hanneke zelf ook niet fijn om de waarheid die in dit epistel staat onder ogen te krijgen. Meer dan ooit heeft ze zin in de vakantie verhalen van haar moeder. Mexico, zee, zon, lekker eten.

‘Nee,’ zegt ze stellig en ze stopt de brief weg in haar tas om te laten zien dat de discussie gesloten is. ‘Ik wil liever over jouw vakantie horen.’

‘Dat is dan ook voor het eerst,’ mompelt Rita.

‘Moet het nou zo? Want als het zo moet, ben ik weg, hoor. Zeg het maar.’

‘Nee.’ Rita doet haar boze gezicht weg en zet het vrolijke ervoor in de plaats. ‘Het was geweldig.’

Dat haar moeder kan vertellen, wist Hanneke. Maar dat ze zelf zo slecht luisterde, verbaast haar. Ze heeft de hele avond alleen aan de envelop gedacht. De envelop met de brief die ze schreef vlak voordat alles anders werd. Als haar moeder dat vanavond had geweten, had ze haar gedwongen de inhoud bloot te leggen. Ze is blij dat ze het voor zich wist te houden. Nu zit ze op de fiets naar huis. Ze is er bijna. Daar kan ze de envelop veilig openmaken. Daar mag ze alles.

Ze rent de trappen op naar haar appartement, rent door naar

binnen, gooit de deur achter zich dicht, schopt haar schoenen uit, schenkt een groot glas vol water en gaat aan de keukentafel zitten. Ineens voelt ze niet zo veel haast meer. De brief ligt voor haar en er is niets meer wat haar tegenhoudt; niets dan haar eigen angst. Ze weet al precies hoe het verhaal voor de briefschrijfster afloopt en toch voelt het alsof ze dat zeventienjarige meisje kan beschermen door haar in die dichte envelop uit vijf havo te laten zitten.

Het is niet waar, dat weet ze. Het zal niet werken. En uiteindelijk zal haar nieuwsgierigheid naar de naïeve woorden van dat meisje het winnen. Dus dan kan ze het net zo goed nu doen. Ze pulkt aan het randje en scheurt dan in één lange haal de hele envelop open. Meteen valt er een haarspeldje uit. Ze schuift het in haar pony en daarna haalt ze het belangrijkste deel van het pakket, de brief, tevoorschijn. Hanneke vouwt het papier open: een met roze gelpen volgeschreven A4'tje.

Diep in- en uitademen. Ze heeft het geleerd. Ze volgt met haar vinger de woorden en met haar vochtige ogen de vinger.

Lieve ik,

Daar zit je dan, je eigen brief te lezen. Wat moet dat vreemd voor je zijn. Ik zie voor me wie je nu bent – je bent inmiddels zevenentwintig jaar en je bent denk ik echt een vrouw geworden. Met opgestoken krulletjes (as if) en allemaal mooie spulletjes. Hoe gaat het echt met je? Heb je mijn dromen waargemaakt, ben je een zakenvrouw met een goedlopend eigen bedrijf?

Het zou zomaar kunnen. Tien jaar is een lange tijd, waarin van alles kan gebeuren. Met jouw doorzettingsvermogen weet ik zeker dat er ook een hoop gebeurd is. Je hebt veel van de wereld gezien en je hebt iets moois voor jezelf opgebouwd, daarvan ben ik overtuigd. Eventueel zelfs samen met Polly. Zij zit nu naast me, weet je? Weet je nóg? Je beste vriendin. Wie weet lach je me nu uit omdat jullie deze brief samen aan het lezen zijn. Denk je: natuúrlijk weet ik wie Polly is, zij en ik zijn onafscheidelijk, net als toen. Ik hoop het voor jezelf en voor mij.

Er is veel meer mogelijk dan ik nu bedenken. De wereld is klein maar jouw wereld is groot, lieve Hanneke, vooral in je fantasie. Ik kan niet voorzien wat er met jou gebeurt (of gebeurd is) de komende (of voor-

bije) jaren. Ik heb geen glazen bol. En als ik die had, zou ik er nog niet in kijken. Ik houd van verrassingen. Als het maar leuke verrassingen zijn.

Ik hoef jou eigenlijk niets te vertellen. Je kent jezelf door en door, beter dan ik mezelf nu ken.

Wat ik het meest van alles hoop, en dat is het enige wat echt telt, is dat je het leven leidt waar je blij mee bent. Denk eens terug aan mij, denk eens terug aan toen, en leef je leven zoals ik wil dat jij zou doen.

Liefs,

Hanneke

PS: Sorry voor de slechte poëzie. Ik zie pas dat de laatste regel rijmt nu ik het heb opgeschreven. Sorry ook voor dit sentimentele gedoe. Deze opdracht haalt iets in me naar boven waarvan ik niet wist dat ik het in me had. Het is nu eenmaal heel raar om na te denken over wie je over tien jaar bent, laat staan dat je diegene een brief schrijft. Sorry als ik het helemaal verkeerd heb gedaan. Dikke kus.

Daar zit ze dan, haar eigen brief te herlezen. Ze glimlacht wrang omdat het haar zo spijt voor het meisje dat ze was. Dat ze er niet meer van heeft gemaakt. Waarom in hemelsnaam niet, waarom! Ze wil het uitschreeuwen, maar ze weet heus wel waarom niet.

Omdat vlak na haar eindexamen haar vader een dominodestructie in gang zette door dood te gaan. Daar kon hij niets aan doen, maar hij maakte daarmee alles kapot. Haar moeder wist zich geen raad meer met haar leven. Hanneke moest geld verdienen om voor hen beiden te zorgen. De heao waarvoor ze zich had ingeschreven en was aangenomen, moest ze laten schieten ten gunste van werkend leren voor secretaresse.

Inmiddels hoort ze bij het meubilair van het bedrijf waar ze sindsdien werkt en denkt ze niet meer zo vaak aan haar gemiste kansen. Toen haar moeder eindelijk weer een dag door kon komen zonder tranen en redelijk voor zichzelf kon zorgen, was Hanneke al drie jaar verder en meer dan klaar om haar boeltje te pakken en in een eigen flat te trekken. Ze wilde geen minuut langer bij haar moeder wonen, hoe lullig ze zichzelf ook vond dat ze er zo over dacht.

‘Zo is het nu eenmaal gegaan, lieve zeventienjarige Hanneke,’ fluistert ze naar de brief. ‘Wat een desillusie moet dit voor jou zijn.’

Hanneke staart peinzend voor zich uit totdat haar telefoon gaat. Het is een haar onbekend mobiel nummer. ‘Met Hanneke.’

‘Hanneke van der Heijden?’ vraagt een vrouwenstem.

‘Ja.’

‘Met Polly!’

‘Polly?’ vraagt zij nu, en ze schieten allebei in de lach. ‘Ongelooflijk dat jij me belt. Ik heb net mijn brief gelezen. Jij zeker ook – toch?’

‘Jep. Anders had ik er vast niet aan gedacht jou te bellen. Zo lang geleden...’

‘Tien jaar.’

‘Dat bedoel ik. En wij maar denken dat we contact zouden houden.’

Hanneke bijt op haar tong. Het is haar schuld dat ze geen contact meer hebben. Jaloezie was de doodssteek voor hun vriendschap. Terwijl zij hard werkte en lijdzaam toezag hoe haar moeder steeds depressiever werd, leidde Polly een vrolijk studentenleventje in Amsterdam. Hanneke kon het niet aanzien en kapte na een paar maanden simpelweg het contact af. Net als met al haar andere vriendinnen uit die tijd. ‘Sorry daarvoor,’ zegt ze nu, veel en veel te laat.

‘Hé, geeft niks joh.’

‘Oké. Oké.’

‘Heb je zin om bij te praten? Ik hoorde dat je nog in Zwolle woont, zal ik naar je toe komen?’

Hier moet ze even over nadenken. Het zal leuk zijn om Polly weer te zien, maar Hanneke vindt het niet zo aantrekkelijk om zichzelf weer aan Polly te laten zien. Die is nu vast modeontwerpster voor een bekend merk, terwijl zijzelf tien jaar verder is maar geen stap verder gekomen. Het contrast zou te groot zijn. Toch is ze te nieuwsgierig om nee te zeggen, dus zegt ze: ‘Is goed, leuk.’

‘Wanneer zal ik komen? Morgen?’

‘Morgen moet ik werken. Zaterdag is beter.’

‘Prima. Spreken we af op het station, dan gaan we wat lunchen. Ooh wat ben ik benieuwd!’ Polly klinkt echt enthousiast

en Hannekes moed zakt tot ergens rond haar knieën. Wat een teleurstelling zal het zijn. Wat een teleurstelling zal zij zijn.

Ze ronden de afspraak af en hangen op. Vrijwel meteen gaat haar telefoon opnieuw over. Het is haar moeder. Is ze soms iets vergeten? ‘Ha mam.’

‘Liefje, ben je door Polly gebeld?’

‘Ja.’

‘Dus toch! Je hebt helemaal geen vrouwelijke collega’s, en die stem... Ik had haar nooit je nummer moeten geven. Wat zei ze allemaal?’

‘Niets bijzonders.’

‘Je hebt toch niet met haar afgesproken?’

‘Nee hoor.’

‘Gelukkig maar. Je weet hoe ik over haar denk.’

‘Ik weet het, mam.’

‘Daar ben ik blij om.’

Hanneke drukt het gesprek weg.

Tien jaar na hun havo-examen krijgen Polly en Hanneke een brief van zichzelf. Ze komen erachter dat ze niet alleen elkaar uit het oog zijn verloren, maar ook hun eigen dromen.

Polly woont in een flat die binnenkort gesloopt wordt. Hanneke werkt al jaren voor dezelfde baas, in een baan die haar geen enkele uitdaging meer biedt. Na het lezen van haar brief besluit Polly contact op te nemen met haar vroegere vriendin. Ze weet Hanneke over te halen om hun jeugddroom alsnog waar te maken: de vroegere vriendinnen worden tien jaar na dato zakenpartners in hun eigen modezaak. Maar met kleding alleen ben je er natuurlijk niet.

Petra Kruijt schrijft haar chicklits naast een veelzijdig bestaan als freelance journalist. Haar eerdere boeken *Gemma & partners* en *Twijfels over België* werden door recensenten en lezers enthousiast ontvangen.

NBD|Bibliën over *Twijfels over België*:
'Alles wat een chicklit moet hebben. Nederland is een nieuwe chicklitschrijfster rijker, eentje van wie we ongetwijfeld nog veel gaan horen.'

NUR 301

ISBN 978-90-5977-627-2

9 789059 776272

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl